

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

§ III.

VT autem appareat, quàm sit iustus Deus noster; & quòd nullam culpam etiam leuem relinquat impunitam; & quòd hæc resistentia & mora in obediendo sibi displiceat si nimia sit, etiam cum speciem præfert maioris boni: addit statim sponsa, quòd cum illa pessimum operasset dilecto suo, *illi declinauerat atque transferat*: quia subtraxit ei sensibiles consolationes ac delicias, quibus eam solebat emollire; vt ex hac poena & culpam suam cognosceret, & cautior redderetur, ne in posterum auderet resistere. Vt ex hoc, qui valde sunt addicti contemplationi, & quieti suæ, timeant, cum hanc ob causam Diuinæ vocationi resistunt. Si enim in hac sua repugnantia persistant, amittent bonum, quod habent, & cuius iacturam timebant, si exirent ad agendum cum alijs, eam facerent quòd non obediunt: non enim angulus & solitudo corporalis est, quæ delectationem & feruorem in oratione adfert; sed prouidentia & liberalitas Dei: qui etiam in angulo feruorem negabit, cum ex propria voluntate in eo quis velit herere; dabit verò illum exeunti in publicum, vt mereat Diuinæ. Et hic nouus quidam est titulus, eos obligans ad audiendam Diuinam vocationem; vt conseruetur & augetur bonum, quòd acceperunt. Meritò enim sibi debent persuadere, omnes fauores & consolationes à Deo sibi communicatas, dirigi ad ipsos magis disponendos, ac perficiendos, vt possint tutè à alijs inuare. Cui decreto si se opponant: indignos se reddunt, quibus dona priùs data conseruentur. Id confirmat S. Gregorius, dicens de huiusmodi: Qui culmen regiminum vocati suscipere renuunt, ipsa sibi plerumque dona adimunt, quæ non pro se tantummodo, sed etiam pro alijs, acceperunt; cumq; sua & non aliorum lucra cogitant, ipsi se, quæ priuata habere appetunt, bonis priuant. Quòd etiam confirmat ac declarat ex consuetudine Legis Antiquæ: quæ habebat, vt si frater vnus absque liberis moreretur, alter defuncti uxorem acciperet, & fecundaret semen fratris sui. Quòd si facere recusaret: vidua illa biberet in faciem illius publicè, tollereturq; calcamētum de pede eius, dicens sic fiet homini, qui non adificat domum fratris sui: & in posterum vocabitur domus dissipati. Is (ait) per excellentiam frater vocatur, qui post resurrectionem suam c. Apostolos suos ac discipulos fratres vocauit; & mortuus est sine liberis in eo sensu, quòd non impleuit numerum electorum. Ac propterea post eius mortem Ecclesia mastrit quasi vidua; iuberq; fratrem superstitem eam ducere, cum ipse inspirat, & committit munus Prælati, & gubernationis animarum habenti talenta ad illud obeandum; vt resuscitet nomen & familiam Christi, genrando filios in Esse gratiæ, qui promoueant fidem & Religionem Christianam. Quòd si ex ignauia, aut priuatis commodis ad facere recuset: spuitur in faciem eius. Ecclesia enim Christi sponsa eam

2. Corint.

1. 4.

1. P. Pastor.

6. 5.

6. Deu. 25. 5.

10. Matt. 23.

10.

contemns

contemnit, eiusque dona parui facit: siquidem expressa dat indicia exigui sui amoris erga fratrem suum natu maiorem, & æterni Patris primogenitum. Et statim accipit calceamentum vnius pedis: qui enim prius signa dabat, quod vtrumque pedem calceis indutum haberet, duos, scilicet, affectus amoris Dei & proximi, de quibus Apostolus dixit *d calceate pedes in preparatione Evangelii pacis*. Hac sua resistantia amittit cum pudore calceamentum vnius pedis: quia deficit in amore proximi, factus reus tot animarum, quot iuuare potuisset, si officium acceptasset, quod ei committebatur. Hæc omnia summarim S. Gregorius. Possuntque ampliùs confirmari moralis sensu eius, quod refert historia Ruth. *Quæ* (vt supra dictum fuit) cum esset Moabitidis, mortuo viro, qui fuerat filius Elimelech, nulla prole relicta, mansit vidua: cumque proximus cognatus inuitaretur, vt eam duceret, ac defuncti hæreditatem acciperet: ille *cessit iuri propinquitatis, dicens se nolle posteritatem familia sua delere*, vt alienam suscitaret: in cuius rei signum soluit calceamentum suum, & dedit Booz viro prædiuiti ac potenti, qui voluit illam ducere, vt legi satis faceret, & gratiam hanc defuncto, eiusque viduæ alienigenæ præstaret. Hunc in modum cum Christus Dominus noster, eiusque Apostoli ac discipuli per Elimelech, eiusque filios significati (vt primo Tomo dictum est) Ecclesiam plantassent in gentilitate, per Ruth significata, mortui essent absque filiis, qui necessarij erant ad familiæ suæ nomen conseruandum: necesse fuit, viros aliquos Apostolicos desponsare sibi Ecclesiam, & succedere in officium, quod illi in ea gesserunt: vt ita per mundum vniuersum dilaretur. Quam ob causam ipse Dominus noster sensim inspirat, & vocat eos, qui talenta ac dotes ad illud obeundum habent. Quorum tamè aliqui sunt sicut proximus ille cognatus Elimelech, qui hæc sponsalia refugiant, ne suæ domus commoditate frustrentur; suæque conscientie quietem amittant, si curis aliorum se implicent; existimantes sufficere sibi proprias, ideoque renuntiant hæreditati & præmio, quod illis ex hoc coniugio proueniret: ne laborem subeant, seque periculo exponant. Non tamen deerit Deo feruens aliquis & fortis animo, qui locum segnis & pauidi, aut pusillanimis occupet: prospicietque de aliquo Booz, quod significat fortitudinem, virum diuitem virtutibus, verbisque & operibus potentem, qui coniugium hoc accipret, & alterius calceamentum accipiat: quod feruenti quodam amore, ac zelo animas iuuandi induat, comparans sibi cælestem hæreditatem; magna que gloriam filijs, quos gignit, ad suscitandum nomen & familiam patris sui natu maximi, qui est Christus: cuius exemplum debet nos etiam ad id permouere.

Nam, si huius historie spiritum altius repetamus, deprehendemus primum Adamum mortuum esse absque filiis in statu Innocen-

d Ephes. 6.
15.

Tom. 2 Tr.
5. c. 3 §. 1.
Ruth 4. 6.

Tract. 1. c. 4.
§. 1.

tiaz: nam statim atque peccauit, mortuus fuit in anima; & ita statum innocentiæ corrupit: vt quamuis plurimos filios haberet secundum naturam omnes tamen mortui nascerentur in Esse gratiæ: & natura ipsa humana vidua erat & impotens ad tales filios procreandos, nisi ex iplo caelo remedium descendisset. Ad quod præstandum ipsemet filius Dei vni decreuit fieri homo, & frater noster secundum naturam: vt ipse tanquam secundus Adam cælestis suscitaret familiam Adami terreni. Et quamuis ipsum præcessissent multi Patriarchæ, & prophetæ cum lege in tabulis scripta, quam ipse eis dederat, vt animarum salutem promoueret: omnes tamen potuerunt parum; nec ipsa lex ad id sufficiebat. In cuius testimonium (vt ait Origenes) cum Deus apparuit Moyse in rubo, iussit *f. soluere calceamentum de pedibus suis*; quo voluit significare, futurum tempus, in quo apparet ipsum non esse satis sufficientem, vt esset Sponsus & gubernator Ecclesiæ; sed eam relinqueret ipsi Domino, qui in rubo loquebatur, quando postea fieret pro nobis homo mortalis, qui illam sibi desponsaret, filiosque procrearet viuentes in Esse gratiæ; & qui Legem esset constituturus cum Sacramentis, & Sacrificijs, virtutis aded efficaciæ, vt per eius successores possent similes filios gignere, suam que Ecclesiam per vniuersum orbem dilatare, & ciuitatem cælestem copiosius condere. Hic verus est Booz fortitudo Patris æterni, homo ditissimus, & potentissimus in verbo & in opere. Qui non est dedignatus ducere viduam Ruth, prius idololatram ac gentilem: vt Ecclesiam suam educeret ex gentilitate. Quamuis coniugium illud aded illi caro sterit, vt grauissimis tolerantis cruciatibus in cruce expirauerit, ad ipsum matrimonium consummandum, vt ex hoc intelligant discipuli supremi huius Booz, quanta promptitudine & affectu debeant seipsum offerre, ad ipsum imitandum; & progredi opere ab ipso inchoato; etiamsi multi sint labores subeundi, & communitates deserendæ. Propterea enim dixit Apostolus (vt perpendit S. Gregorius); *g. si vnus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sum: & pro omnibus mortuus est Christus: vt & qui viuunt, iam non sibi viuunt, sed ei, qui pro ipsis mortuus est, & surrexit.* quasi dixerit: cum Christus mortuus sit, vt te mortuum suscitaret: æquum est, ne, postquam surrexisti, tibi soli viuere velis; sed ipsi Domino, qui pro te mortuus est: vt iuues ad resuscitandos alios, filios mortuos, maximæ tuæ felicitati tribuens, quod velle opera tua vti, & quasi instrumentum adhibere vt in cæptis progrediar. **DE N. I. Q. V. E.** quemadmodum Booz non cæpit ex propria voluntate nuptias illas, sed id petente ipsa Ruth ex directione Noemi, quæ illam iustitiam postquam tamen obtulit se ad acceptandum matrimonium, explanauit omnes difficultates occurrentes, vt quod promiserat, impleat: ita qui boni Prælati & Euangelici ministri esse volunt, non debent in his nuptijs

*f. Exodi. 3. 5.
Hom. in c. 11.
locum.*

*g. 2. Corin. 5.
14. Supra.*

Spiritus

Spiritualibus progredi, sicut qui agunt de carnalibus, in quibus, ut plurimum vir petit uxorem, non uxor virum. Hic uero contra iustus non debet petere, aut uirgere Ecclesiam, ut se Prælatum constituat: id enim præsefert aliquam ambitionem, aut cupiditatem, sed Ecclesia particularis ex consilio supremi sui capitis petere debet & uirgere, ut Prælatus sibi esse velit. Et similiter non debet ambitiosè alia officia quærere: sed necessitas proximorum impellere ipsum debet, ut ea oblata admittat. Cum autem ea admittit ob causas prædictas, expedit omnes difficultates vincere, & impedimenta remouere, ut officium suum quietè ac tranquillè obire possit, & cum utilitate, & præstantia, quam optat.

CAPVT VII.

ZELVS IUVANDI SALVTEM ANIMARVM,

eius excellentia, & fano: ei Dei erga Zelosos.

ZELVS SALVTIS ET PERFECTIIONIS PROXIMORVM (cuius actus & effectus Tomo secundo retulimus) sit primus effectus, & signum Diuinæ uocationis ad eos iuandos: operæpretium erit ab eo nunc inchoare: cum ille meritò debeat in omnibus Prælatis, & operarijs Euangelicis singulariter eminere: ut officia & ministeria sua exactè faciant, ut oportet: gubernandi scilicet, docendi, prædicandi, & confessiones audiendi; & reliqua opera præstandi, quæ cū ipsis sunt coniuncta: conando, ut zelus hic valde sit purus, ob duos præcipuè titulos. Alter est, ut gloriam Dei propognet, præueniendo eius iniurias; & operam dando, ut peccatores conuertantur, ipsumque glorificent, & ut par est, ei seruiant: & ita omnes sese impendant in eius laudes, obedientiam & obsequia: eò quòd dignissimus sit cui Creaturæ hæc cōtinuè præstet. Alter titulus est, propter bonum ipsorum proximorum, ut à tanto malo, quantum est peccatum, & infernus, liberentur; obtineant uero finem, in quem fuerunt creati: frui-tionem scilicet Dei in cælo. Primus titulus oritur ex primo Charitatis actus, amore scilicet Dei; secundus ex amore proximi: & uterque debent ipsos in se transformare, iuxta illud quod de Salvatore dicitur: *a zelus domus tue comedit me*: ita ut non solum feruens operarius comedat, & ad sua interiora transmittat: zelum, eiusque omnia opera; sed ipse zelus eum comedat, omnesque eius potentias: sicut ignis deuorat, & in se transformat materiam ad quam accedit: ut quicquid loquetur, & faciet, hoc zelo tegatur, & hoc igne inflammetur. Hic consumere debet omnes carnis &

Tract. 4.
c. 6.

a Ioan. 2. 17.
Psal. 68. 10.

Rit: 3:

languinis